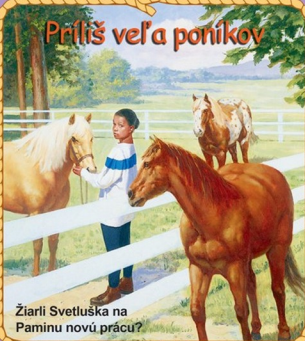

Pony Tým

Príliš veľa poníkov

Žiarli Svetluška na
Paminu novú prácu?

Jeanne Betancourt

Jeanne Betancourt

Príliš veľa poníkov

Pony tím 6

Ilustroval Paul Bachem

VYDAVATEĽSTVO
ARKUS

PONY PALS, BOOK 6: TOO MANY PONIES
Text copyright © 1995 by Jeanne Betancourt
Illustrations copyright © 1995 by Scholastic Inc.
All rights reserved. Published by arrangement with
Scholastic Inc., 557 Broadway, New York, NY 10012, USA

Translation © by Tomáš Mečír, 2016
Slovak edition © by ARKUS, 2016

Z anglického originálu Too Many Ponies,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Scholastic Inc. v roku 1995,
preložil Tomáš Mečír.
Vydal ARKUS, s.r.o., Senica, v roku 2016
ako svoju 366. publikáciu.
Prvé vydanie

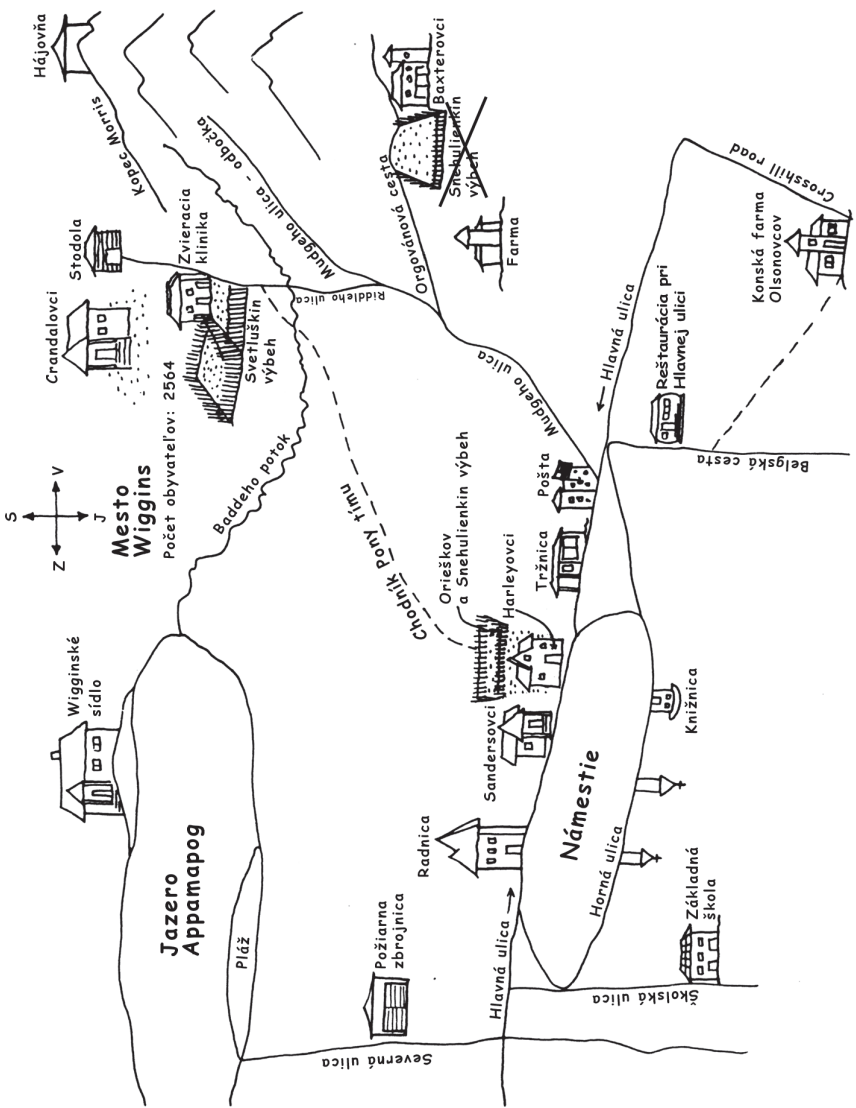
Aktuálny zoznam našich publikácií s možnosťou objednávok
nájdete na internetovej adrese:
www.vydarkus.eu

ISBN 978-80-8103-088-8

Pre originálnu Pony kamarátku Jean Feiwel

Autorka ďakuje Marii Genovesi, Elvii Gignoux a Marii Nation za to, že svojimi znalosťami o koňoch obohatili tento príbeh.

Vďaka patrí i Helen Perelman za jej šikovnú a citlivú úpravu rukopisu.

Pam má novú prácu

Pod veľkým javorom sa pásala Svetluška. „Hej, moja,“ zavolala Pam Crandalová. Poník zodvihol hlavu a priklusal k nej. Svetluškina gaštanová srst' bola rovnakej červeno-hnedej farby ako jesenné listy na javore.

Poník jemne vrazil Pam do pleca a zaerdžal na pozdrav. Pam pohľadila Svetlušku po nose.

„Dobrý poník,“ pochválila ho.

Vytiahla z vrecka jablko a dala ho Svetluške. Zatiaľ čo poník chrúmal pochúťku, Pam pozorovala dva poníky vo vedľajšom výbehu. Panima mama vyučovala jazdu na koni, preto boli u Crandalovcov

vždy nejaké kone. Tento rok mala pani Crandalová veľa mladých žiakov a potrebovala viac poníkov. Pam sprevádzala mamu na konskú farmu pána Olsona, kde jej pomohla vybrať dva poníky. Teraz s potešením sledovala, ako sa poníky pasú vo výbehu.

Svetluška štuchla do vydúvajúceho sa Paminho vrecka na kabáte. Pam pohladkala pekné biele znamienko na poníkovom čele. „Už nie,“ povedala. „Ak zješ priveľa jablák, bude ti zle.“

Nechala Svetlušku tam a prekížla cez plot do vedľajšieho výbehu. Dva nové poníky, Fliačik a Sedmokráska, ju neprišli pozdraviť. A Pam sa za nimi nevybrala. Namiesto toho si vzala do každej ruky jedno jablko a čakala.

Fliačik priklusal k Pam, uchytil jablko a vrátil sa na opačnú stranu výbehu. Pam sa veľmi páčili fľaky na jeho chrbte. Poník plemena appaloosa vyzeral, akoby ho poľkali farbou.

K Pam sa medzitým obozretne približovala aj Sedmokráska. „Pod' sem, Sedmokráska,“ povedala Pam malému zlatožltému shetlandskému poní-

kovi. „Toto je pre teba.“ Sedmokráska podišla bližšie a opatrne si vzala jablko z Paminej ruky.

Pamina mama to sledovala spoza plota. „Som rada, že Fliáčik a Sedmokráska sa s tebou začínajú zoznamovať,“ podotkla.

„Je skvelé, že sú tu,“ povedala Pam.

„Potrebujem, aby si mi ich pomohla zacvičiť,“ pokračovala mama. „Som príliš vysoká na to, aby som na nich mohla jazdiť sama.“

Pam si spomenula, ako jazdila na každom z poníkov po jazdeckom okruhu pána Olsona, zatiaľčo mama sa prizerala. Obe sa zhodli na tom, že poníky sú dobre trénované. Avšak Pam vedela, že budú potrebovať ešte ďalší výcvik.

„Kým na nich budú môcť jazdiť moji noví jazdci, poníky sa toho budú musieť veľa naučiť,“ vysvetľovala Pamina mama. „Tohto roku mám veľa začínajúcich jazdcov.“

Pam pohladila Sedmokrásku po nose, sfarbenom do zlatista. „Pomôžem ti, mami,“ prikývla.

„Zaplatím ti,“ navrhla mama.

„Možno si konečne nasporím dost' peňazí na to, aby som si kúpila nové sedlo,“ zaradovala sa Pam.

Pam už päť rokov používala sedlo z výpredaja. Bolo staré, vyzeralo ošúchane a Pam by chcela nové. U pána Olsona videla perfektné sedlo. Bolo z lesklej tmavohnedej kože, nemalo nijaké vyblednuté miesta a veľkosťou sa presne hodilo pre ňu a pre Svetlušku.

Pani Crandalová prerušila jej úvahy o sedle. „Dnes ráno by sme mali začať pracovať s Fliačikom a Sedmokráskou,“ navrhla. „Môže byť?“

„Jasné,“ prikývla Pam. „Chystala som sa, že si pôjdem spolu s Annou a Lulu zajazdiť po našom chodníku. Ale poviem im, že dnes nemôžem.“ Pam vedela, že keď sa jej priateľky dozvedia, že sa bude venovať výcviku poníkov, pochopia to.

„Tak teda prived' Fliačika o desať minút do stajne,“ povedala mama.

Pam sedela na plote, ktorý rozdeľoval oba výbehy, a počítala. Koľko si už našetrila na sedlo? Koľko ešte bude potrebovať na to prekrásne, čo videla u pána Olsona?

Keď začula, ako Svetluška šťastne zaerdžala, prestala riešiť svoj matematický problém a zdvihla hlavu. Uvidela, ako po chodníku prichádzajú Anna a Lulu na svojich poníkoch Oriškovi a Snehulienke.

Anna a Lulu zosadli z poníkov a viedli ich cez bránku do výbehu. V tej chvíli už bola Svetluška pri nich a všetky tri poníky na seba priateľsky erdžali a štuchali sa.

Pam sa stretla s priateľkami a ich poníkmi uprostred výbehu.

„Dnes je perfektný deň na jazdenie,“ prihovorila sa Pam Lulu.

„Nemôžem sa dočkať, až budeme na tých chodníkoch okolo Mudgeho ulice,“ dodala Anna.

„Podťte sa najskôr pozrieť na naše nové poníky,“ navrhla Pam.

Keď tri dievčatá a ich poníky dorazili k plotu, Anna zvolala, „Tie sú také *rozkošné!*“

„Sedmokráska má presnú farbu palomino,“ poznamenala Lulu.

„A je veľmi milá,“ povedala Pam priateľkám.
„Oba poníky sú skvelé.“

„Ako sa znášajú so Svetluškou?“ zaujímala sa Lulu.

„Ešte sme ich nedali dohromady,“ povedala Pam. „Ale ponad plot sa už zoznamovali.“

„Myslím, že Svetluška by bola radšej so Snehulienkou a Oriekom,“ mienila Anna.

Pam s ňou súhlasila. Tak ako Pony tím, aj ich tri poníky boli tými najlepšimi priateľmi. Pam pohladkala Svetlušku po dlhej hladkej šiji.

„S Oriekom a Snehulienkou budeš dnes v noci,“ oznámila poníkovi. „Dnes budeme spolu nocovať v stajni.“

„Budú spolu aj celý deň,“ pripomenula Lulu Pam. „Veď sa chystáme jazdiť po chodníkoch. Tak poďme. Do sedla.“

„Budem pomáhať mame zacvičovať nové poníky,“ povedala Pam. „A hádajte čo? Aj mi za to zaplatí. Na nové sedlo budem mať dosť peňazí oveľa skôr, než som si myslela. A pán Olson

predáva jedno, ktoré je perfektné, Je použité, ale vyzerá ako nové.“

Dievčatá z Pony tím si spoločne tľapli a zakričali: „V poriadku!“

„Začínam už dnes,“ dodala Pam. „Takže s vami nemôžem ísť jazdiť.“

„Ale veď sme si to naplánovali!“ namietla Anna. „Chystáme sa preskúmať chodníky okolo Mudgeho ulice.“

„Môj oco mi rozprával o starom meste, ktoré tam kedysi bolo,“ povedala Lulu. „Ideme hľadať miesta, kde stáli domy.“

V tej chvíli zo stajne zakričala Pamina mama. „Pam, chyt' Fliačika a prived' mi ho dnu, Začneme s ním.“

„Okej,“ zavolala Pam naspäť.

„Mohli by sme na teba počkať,“ navrhla Lulu.

„Musím trénovať dva poníky,“ odvetila Pam. „Bude to trvať dlho.“

„Chceš povedať, že dnes s nami vôbec nemôžeš ísť jazdiť?“ spýtala sa Anna.

Pam prikývla.

„Tak teda asi pôjdeme bez teba,“ nešťastne si povzdychla Lulu.

„Ale potom sa sem vráťte,“ pripomenula Pam priateľkám. „Navečeriame sa a prenocujeme v stajni. Bude to zábava.“

„Iste,“ prikývla Anna.

„Uvidíme sa neskôr,“ dodala Lulu.

Lulu a Anna viedli poníky von na Riddleho ulicu a Pam sa vybrala po nového poníka. Premýšľala, ako by Fliačika čo najlepšie chytila, keď vtom začula, ako Svetluška zafŕkla. Pozrela sa na opačnú stranu výbehu. Svetluška pobiehala hore a dole pozdĺž plota hraničiaceho s Riddleho ulicou. Poník znovu zafŕkal. Čo sa to so Svetluškou porobilo?

Opustená

Pam sa rozbehla križom cez výbeh. „Svetluška, Svetluška, to je v poriadku,“ volala na poníka.

Nespokojný poník si Pam nevšímala a ďalej pobiehal sem a tam popri plote. Pam si uvedomila, že Svetluška chcela ísť s Oriekom a so Snehuľienkou.

Dokonca aj rodinnému psovi Klbkovi bolo jasné, že Svetluška je rozrušená. Klbko nepobiehal okolo Svetlušky tak, ako to zvyčajne robieval. Namiesto toho sedel vedľa Pam a skuvíňal. Pam pohľadkala psa po hlave a ubezpečila ho, že všetko bude zase dobré.

Keď Anna, Lulu a ich poníky zmizli z dohľadu, Svetluška konečne prestala pobiehať a pomalým krokom sa vracala k Pam.

Pam si oprela hlavu o horúci bok poníka. Počula a cítila, ako Svetluške divoko bije srdce.

„Prepáč,“ povedala.

Svetluška sa pozrela smerom k Riddleho ulici a zaerdžala.

„Ja viem,“ prikývla Pam. „Sú to aj moje najlepšie priateľky. Dnes večer budeme všetky spolu.“

Kým Pam utešovala poníka, premýšľala o Pony tíme, o Anne Harleyovej a Lulu Sandersovej.

Pam a Anna sa zoznámili ešte v škôlke. Hneď v prvý deň Anna prstom nakreslila velikánskeho červeno-žltého poníka. Pam povedala Anne, že je najlepšia maliarka z celej triedy. Celý deň sa rozprávali o poníkoch a stali sa z nich tie najlepšie priateľky.

Pam si uvedomovala, aké má šťastie, že jej rodičia majú poníky rovnako radi ako ona. Jej mama vyučovala jazdu na koni a jej otec bol zverolekár. A poníka mala Pam vlastne odjakživa. Ale

Anna dostala poníka až vtedy, keď mala desať. Bolo to približne v tom čase, kedy sa Pam a Anna zoznámili s Lulu Sandersovou a Snehulienkou.

Lulu prišla do Wigginsu bývať k starej mame, pretože jej otec sa v odľahlej divočine venoval výskumu zvierat. Avšak teraz bol už pán Sanders späť vo Wigginsse a písal článok o čiernych medvedoch. Pam bola rada, že Lulu a jej otec sú znovu spolu. Boli si veľmi blízki, pretože Lulu nemala mamu – zomrela v čase, keď bola Lulu ešte malá.

Poníky Anny a Lulu bývali vo výbehu za Anniným domom. Dvojkilometrový chodník – chodník Pony tímu – spájal ich výbeh s výbehom Crandalovcov, kde bývala Svetluška. A tak mohli dievčatá z Pony tímu veľmi jednoducho chodiť jedna k druhej na návštevu na poníkoch.

Pam zbadala, ako na ňu z dvier stajne máva mama. „Už si chytila Fliačika?“ zakričala.

„Idem na to,“ zavolala jej Pam naspäť.

Pam sa zahľadela Svetluške do očí. Poník sa upokojil a znovu dýchal normálne. „Prepáč, že